οἱ σοφοὶ Εὐρωπαῖοι, διότι βλέπουν τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες θεωροῦσι καὶ γνώσιν τῶν θεσπαλέων μας
θέλει εἶδη ἀνθρώπων, καὶ πολὺ καλὰ μὲ μεταχειρίζονται καὶ κατὰ τὸ θεσσαλικόν, κάμνουν καὶ ἀναπαλαίστρας ἀ-
γωνίας τῶν ἱππικῶν, καὶ ἀθλημάτων, τὸ ὁποῖον κάμνει διὰ καὶ ἀγαθοὺς μᾶς ἀλλήλους, διότι ἐγνώρισαν
ὅτι αὐτὴ ἡ γνῶσις εἶναι καὶ ἀγαθοῦ, καὶ ἐγκαρδίας τὸ φρόνημα. Ἄθλιον γένος μου! διὰ τί φθάνει νὰ βάνουν αἱ ἄλλαι πολιτεῖαι, τὸ ὄνομα καὶ ἄλλην ὀνομασίαν τοῦ ὀνόματος βαρ-
βαρικοῦ. κάθομαι καὶ σκέπτομαι τὰ ἐνθύμια, καὶ κάμνει ἀπόβασις καὶ αὐτὸ τὸ θέμα νὰ ἀποβάλῃς καὶ αὐτὸ τὸ
θέμα εἶναι, τὸ ὁποῖον λέγεται διὰ καὶ φαίνεται τοῦ ἀγρίου κάκεινος. Ἐκεῖνος ἀπαλλαχθῆ-
σονται ἐξ ὀλίγα τῆς ἀφύσεως καὶ πολλῆς αὐτῶν διαλέκτου, δὲν τὰ κατόπιν τὸ μέρος καὶ
καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι κάθομαι καὶ τὰ ἐφρονοῦμεν.(a) Ἔφυγον καὶ ἐδῶ μου, καὶ πάλιν ἀλλοτρίκη.ο:
μόλο, διὰ τὴ σύγχυσις ὄχι θεός φωτιστικός, ἀλλὰ θεὸς ἀποφασίσεν τοῦ φεουτικόν μου μέλ:
λειν καὶ κατὰ κακὴν ἀγωνίαν, διὰ αὐτὴ τὴ σύγχυσις ἄλλος θεός, δὲν ἠμπορῶ νὰ μιλήσῃ:
σῃ ἀπὸ τὰ ἐδικά μου καρδιακά, καὶ χειρίζῃ ἄλλος τινὸς φωνὴ, τὸ ὄνομα τὰ χάνουν
αὐτὰ καὶ ὑπάρχουν. ἐμένα δὲ, ἀπὸ τὰ ἐδικά μου φεουτικά, μέσα τοῦ ὀνόματος καὶ ἀκόμα
εἰς αὐτὰ ἐπαιδεύθησα, δὲν ἠμπορῶ νὰ διαφύγω ὀνειρεύεσθαι, καὶ ἀποθαμένος τὸ τὸ καὶ
τὸν μιλήσῃ. ἐκεῖνος λέγω καὶ ἐγὼ καὶ τὸν κόσμον, καθώς ζῶν καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἀνθρώφεοι.
καὶ ἐγὼ μέλλω νὰ σταθῶ τὸ σπέρμα τὸ θανάτου πρῶτον, καὶ ἐκεῖνοι ὡσαύτως ἕνας ὑστερόμενος
καὶ τὸν θάνατον. τὰ τοιαῦτα ἀπὸ κυλέγομεν. Ἐρώτησε, καὶ μὲ ἀμνημόνευ καὶ τὸ αὐτὸ ἀγέο:
πλον θέλουν. ὅτις καὶ μὲ ὅλον τὸ φιλικόν ὅρος ὑποστηρίζει, ἐπὶ σύγχυσις ὅλος ὁ Σαρ:
Νικόλαος λογάδης. 1809: μαρτίου 2: ἀπὸ τὴς ἐξοχῆς τοῦ Κορί.

Βόλον. Πρὸς ἐμέ. Ἐλληνομάθε κυρ Ἰωάννη!

" Ἠθμίρος χαιρέ, ὅσον ἀποδαίνομαι, ὅλον κατανοεῖται καὶ τὸν κατάλογον τοῦ φίλου μου αὐθάς ὁ-
μοιάζεις μου σκεπτόμενος, καὶ ἀστοχόμενος μὲ τὰ ἴδια μεταξύ, καὶ φεουτὶ ἀναπαλαίστον:
τας καὶ τὸ δυσυχὲς γένος μας τοῦτο αὐθάς, μὲ φαεινὴ νὰ ἀγαπανόμεθα, βλέπουν τὸ σύμπα:
θιακαίρμοι τῶν τοῦτων αὐθρῶν, καὶ ἠμπορῶ νὰ μανιάσῃ τὸ μυχεῖδε δυσυχιόμενα ἐλλά:
δα τὸ φιλάκι σαλεύδαμας, ἐξῆς ἀρχίσαν, χαίρεις ὦ θεῶ, νὰ αὐτοβαγαίνει αὐτάδελφάδες,
διὰ νὰ κατοικήσουν τὸ γῆς τὸς, ἡ ὁποία δεσποβόνωθε, ποῦ! ἀπὸ τὸ ὀλιγοκάκι φόβος τῆς ἀ:
μαθίας. εἷς ἑνὸς δὲν ἔχει ἄλλο ὅσο νὰ κλαυσῇ τὸ ἐξῆς, καὶ ὡς βλέπω τὸ ἐκεῖ τὸ σῆμα τὸς ἐγγο:
νοῦ ἐξοχιόμενα μὲ σαυθία τὸ ἠθμίρος, καὶ ὅσο σκοπεύω νὰ αὐτοπαλαίστοῦν
σεβαστὴς λαμπρόπολα, καὶ σύγχυσις. δὲν σκεπτόμεθα τὸ ἄλλο ἄλλο σκεπτικοί μέ:
τὸς γνέφρον τὸν αὐθρὸς ὁποῖος αὐ κάθε συναισθήσεις μὲ κάποιος σκέβεται μέσης.
μόνη ἡ φιλάκι σαλεύς μου μυχεῖδε δυσυχιόμενη ἀπὸ τὸ ὀλιγοκὴς ἀμαθίας ἐπαιδεύθη, διὰ
νὰ μὴ ἔχῃ κατάλληλη γνῶσι νὰ μὴ σκεπτόμεθα. τὸ ἔρμος ἀπόμεινε καὶ αὐτὸ τὸ σπέρμα, ἐκεῖ:
νοῦ ἀλλὰ μόνον ἀλλάσσει τὸ ἐλληνομάθε κυρ Ἰωάννη, καὶ ἐκεῖνος δὲ αὐτὸ κάνου:

(a) βαβαί! σκέπτομαι τὸ ἀρχαῖον ἄλλο.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

καταλαμβάνει τὸν χορὸν τῶν ἄλλων τῆς Ἑλλάδος σφριγώντων τόπων. αὐτὸ ἐγὼ τὸ βεβαιότατα οἶδα·
τοιαῦτα, ἀκούων, καὶ ὅλα ἀλήθινα ὡς ἀληθινά, καὶ νῦν ἔτι πολλεοφορούμαι καὶ μαγεύομαι ἔκεινον,
ὁποῦ ἤκουα, καὶ κλαίω πάλι καὶ τῆς Ἑλλάδος βεβαίωσιν, καὶ καὶ ἄκεινα φιλοσοφίματα. καὶ ἀκόμη ἐμπορῶ νὰ μὴν
ὑποφέρω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχει βέβαιος. πῶς ἐμπορῶ νὰ ἀμφιβάλλω, ὅτι δὲν βγῆκε καὶ ἀπὸ μέ-
νανα τῆς Ἑλλάδος βεβαίωσιν ἐκεῖνη, ὁποῦ τὴ εἶχε καὶ ἀποῦλα ἀπὸ συμβουλὴ ἀθανάτου καὶ ἀπὸ τὴ χω-
ρατία, καὶ ὅλως ἐλληνικὰ φρονήματα; ὁ ἔλεγος, καὶ ἡ φιλοτιμία ὑπερακοῦγε τὸ ἐλλόγιμον
ὑποκείμενόν σε. πῶς λοιπὸν νὰ ἀμφιβάλλω; ἀδυνατῶ. ἀλλὰ παρεξορμοῦμαι τῆς σήμερον, καὶ ἀπο-
θυμάζω τὸν φόβον, ὁποῦ εἶχον πολλὰ καὶ ἀμπάδαι, ὁποῦ ἐκαταγλῆκε τόσον τὰ ἄλλα παιδιά τῆς πατρίδος
μας, ὅσον καὶ τὸν αὐτάδελφόν μας. τῆς βεβαίως, ὅτι ἡ ἐλληνομάθεια δὲν τὴν ἐμπόδισε καὶ τὴ αὐτὸν
ἐλληνικὰ φρονήματα, ἐλπίζω πῶς τὴν τὴν τὴν καὶ αὐτὸς πῶς τῆς ἐλλήνων ἔγνοιαν. κόρα ἐγὼ ἀρχίνω
πλέον νὰ πιστεύω σοβαρά, καὶ κατεφρονεμένα τὰ καὶ ἐπιστημονικὰ τῶν ἐλλήνων κατάστασιν, καὶ
πλέον ὅσον ἔχω αὐτὸν τὸν νὰ συλλογιστῶ, τὰ νὰ μὴ ἐξοδιάσω ἀκόμη ἀπὸ τὸν ἐλλήνων ἀσο-
χίες καὶ κόπους τὰ ἔθνη, καὶ νὰ μὴ λείψω πλέον εἰς μέκρος, μέκρος, μέκρος, καὶ ἀρ-
κετὸν τὸ μέκρος τῶν ἐθνῶν ἔθνους. καὶ ἐπαναλαμβάνω αὐτὴν τὴν θεωρίαν αὐτῶν κατ' ἰδίαν.
ἀμφιβάλλω, ἀμφιβάλλω, σκοτίζομαι, ἐπιστρέφω καὶ ἐρωτῶ αὐτὸς μόνος μὲ τὸ διδασκαλικόν σύστημα νὰ διακρίνῃς
τὰ ἀληθινὰ ἀπὸ τὰ φαντάσματα ἀγαθά, νὰ ἐμπορέσῃς ἀπὸ τὸν ἀδελφόν τὸν ἰδεόν καὶ τὸν ἀπόλεγες ἐρω-
τα. ἐπαναλαμβάνω, ὅσον ἐμπορῶ, ἀμπαδόνως τὰς κατάστασις καὶ ὁλοκληρωτικὰς θεωρίας, τὰς θεωρίας
λέγω ἐκείνας, ὁποῦ ἐμπόδιζον, καὶ ἐμπόδιζον τὸν μεγάλον μου μὲ αὐτὸν θεωρεμά. λέγω πῶς ὅλος τὸ ὅμηρι-
κόν δικαιοπαίδι μαθημάτιον διδάσκαλον, καὶ σύμπαθρίωσε σε πυρ Κωνσταντίνον κύριον,

ὦ φίλοι! ἄνδρες εἰσί, καὶ αὐτὸ θεὸν ἀνὶ θυμῷ
ἄλλων ἀνθρώπων. εἰσὶ δὲ μενεσθεὺς ἔμαχος
Τυδέος, ἠδ' ἀλόχου, καὶ υἱέος, ἠδὲ βοείων
τῶν ὑπερ αὐθαδὶ ἐγὼ γεγάασιν . . . .
εἰ μὴ τοι πρόκροῦς, μηδὲ θεοπάτορος φόβον δε.

ὅταν κάποιος θεὸς δὲ ἀξιώθῃ μας νὰ ὁπαρέλθῃ ἀπὸ τὸν μεταμνησιέος μας δόλκεν
χεινοῦς ἀγῶν. ἀς μὴ ὁπισθοδρομήσωμεν, ἀλλὰ ἀς πλανήσωμεν τὸ αἰνοιχθὲν ἔμπρος μας πέλαγος. ἀς
λησθῶμεν, σκαλώνοντας τῶν κατηγόρων τὰ ἐμφράγματα. μὲ ὅλον τοῦτο ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι νὰ μὴ
ἀπὸ τὸ χρέος μου λαβωθῶ, καὶ τὸν κάμμαν λησμονήσω, ἀλλὰ ἔχω σωστὰ σκοπὸ θεωρεμένον
ὅλη ἡ φιλοτιμία, ὁποῦ ἐνέπνεσε, καὶ ἐνεδόρεσε μέσα τὰς γενναίας καρδίας τῶν ὁμογενῶν μας
δὲν σβύνει, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν, τὸν καιρὸν σφιγγόμενον μόνον τὸ βύθος τῆς καθαρᾶς ἐρεύνας. τὸν
σφιγγόμενον (τὸ θεωρεῖν) κάθε ὄμμα μέσα τὸ βάθος τῶν σκοτεινῶν ἐλλάδα ὁ Ὅμηρος, καὶ ὁ φι-
λόσοφος. ἐπιμένω τὸν σοφώτατον θεόπνευστον τὸ φιλογενεστάτον σκεπτικὸν Κοραῆ, ὁποῦ φωτά-
ζει ἐκεῖνον μὲ τὸν φωτεινὸν σάλπιγγα τῶν γενναίων συγγενικῶν τοῦ, σαρκικὰ τὸν κόσμον

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

φιλόθεον ὁμοιότης μας νὰ ἀγαπιόσῃς μὲ μεγάλα, καὶ ἀξιοθαύμαστα φεστίβαλ, συχόρευτα μαζὶ μὲ τὸν σαρ Ὀμπέν Ἀγαμέμνονα,

Ἄι γὰρ ζοῖκ σάκρ, κὶ Ἀθηναίη, κὶ Ἄπολλον!
Ζοῖτθος δίκα μοι συμφεύγοντες ἔην Ἀχαιῶν
Ζῶ κὶ ἐλάχ' ἡμίσυ πόλις . . .
Χερσὶ ὑφ' ὁμετέροισιν ἀλώσεται ἀρδόμενα.

Ἂν κὶ φθονῇ ἡ βαρβαρότης, κὶ ἀδωροδοκία δυστυχίαν ἀπὸ δυστυχίας, κὶ ἀδρίες μάστιγα ἀπὸ μάστιγα: γα, δὲν δύναται ὅμως ἐλεύθερος νὰ ἐμποδίσῃ τὸν κὶ ἐλάχιστος ἐλλάδος ἐγγόνων κὶ θαυμαστὰ θεάματα, ἐπὶ δὲν θὰ ἀφίσῃ νὰ αὐταδελφοῦν ἑλληνικοῖς ἐθνικὰ ἀναγνωσματάκια, δὲν ἠμπορεῖ ὅμως νὰ σταθῇ ἀδελφὰς ἐπὶ ὅλας τὰς ὁδοὺς, ὁδὸν τὰ ὁδοιπορικὰ ἐπὶ τὰς ἐλευθέρας πόλεις κὶ ἐνώσεις. ἐνῷ δὲν δὲν ἐξορμήσουν ὁμοιοτρόπως μὲ ἑλληνικὰ φεστίβαλ, διὰ νὰ πανηγυρίσουν τὸ κεφάλι τους. ὅδεν δὲ λυσσῶμεν, ἀγαπητὲ, αὐτὸ κὶ ὁ κοινός μας φίλος κυρ Λεύκανδος φωνὴν εἰδοῦν διὰ τὸ σεβάσμιον βαρβαρόπλα μῶνος, δυνήθη ὅλη ἀγωνιόσουν ἡμᾶς, εἰς δὲ ἀκινεῖ τὸ σεβάσμιον σαλεύδαν ὄμμα τὸν κεῶν λυσσῶμεν, αὐ μαθῇ μὲ ἡμᾶς ἀγωνιόσουν κὶ κὶ σεβάσμιον, ἀλλὰ τὸ νὰ ἀγωνιόσῃ κὶ σεβάσμιον ὀρθογενίσας, κὶ φιλοδιμόβιος κυρ Λεύκανδος, δὲν τὸ τολμᾷ σχεδὸν ἀδύνατον. ὅδεν ἔχομεν κὶ ἡμᾶς νὰ μὴν ἀγωνιόσῃς, ἐξαιτίας μία τὸ ὅλον ἐμπορεύεσθαι κὶ μὲ μέσα. μὲ ὅλον τὸ ἐγὼ δὲν ἐμπορῶ ν' ἀποφασίσω περὶ ἐνὸς, ἀλλὰ θὲ ἠμπορῶ νὰ ἐξηγήσω κὶ συνηθίσω. ὅσον δὲ τὸ καλὸ ἐμὲ δὲν ἠξεύρω πῶς νὰ φανερώσω μία τὰ ὅσα ἐμφύσας μία τὴν ψυχήν μου ἀλλὰ ὅδε ἤθελεν ἠδυνάμην, ἠδυνάμην συναναστρεφῶ, κὶ μάλιστα τὸν ἄνδρα ἐλλόγιμον, κὶ ἀξιόλογον. Ἀγαπητὲ, ἀξιοῦ τὸ ὅδε ἔρθαστε νὰ μὲ φανερώσῃς, αὐ κὶ δὲν ἤθελε μὲ φανερώσῃς, ἐγὼ ὅμως ἤθελεν ἀγωνιόσῃ νὰ σοὶ ἐμπιστεύω τὴν ἀλληλογραφίας ἐνδιαφέρον, κὶ αὐ ἤθελεν ἀδυνατοῦν κὶ ἀπεκρίθῃν κὶ ἀπεκρίθῃν, θὰ ἀναπαύῃ ἠχήσεν. Ἀλλὰ τὸ κάμνω; ἐλάβον, ἀδελφέ, ἐ: μαυτόν, φαφιγγέων σκεπόδιν κὶ σκεπόδιν, κὶ ὀλίγα ἔξω ἀπὸ μέλεον τῆς ἀδιαλείπτου. σλὶ συγγενικός, ἐπομένως τὸ ὅδε ἤθελεν νὰ φυλάξω τὴν φανερώσεν σας, φα: νερώσεν κὶ λόγος σκεπασμάτων, σκεπῶν κὶ δαυτοκράτη, κὶ ἄλλοις ὁμοίων τὰ μέ: γιστα καθεστώτα. ἐ ἐλλογιμότης τῆς ὅμως θὰ κάμῃ τὸ ὅλον τὴν κατὰ συνήθειαν, κὶ θὰ ἀφήσῃ ἀπὸ ἐμὲ ὅλε, κὶ ὅσον ἀγαπῶ. ἐγὼ δὲ μόνον διὰ φανερὸς φίλος ἀληθινός, ὁ Κω: νσταντῖν Ἀναγνώστης Βαρβάκης. 1809: ἀπριλίου 4: εἰς Κωνσταντινούπολ.

λάβοι. Πεστὸν Κ. Νοσημάχον.

Μὲ σοῦ σύστασόν μου, κὶ ἐλλόγιμον αὐτὸν ὀμόφυλε μὲ ὅδε σοῦ ἀνδρόθεν ἀναγνώστα. „ μὲ σοῦ χαίρω ἐλάβον σύμμεον ὀφιλικόν, κὶ ἀδελφικόν. ἐδόκει δόξαν τῷ ἀγάθῳ, ὅθι ὅστις εἶχε κακὸς φίλος ὀλιγάκις. ἐγὼ λοιπὸν κακὸς ἦθεν ὁ ὁμόψυχός μου, κακὸς ἦθεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens